

Copagament o repagament

Aprofitant l'avinentsa de la crisi econòmica que sacseja el sistema capitalista, des de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat es planteja novament el tema del copagament dels serveis sanitaris. No és nou, ja el 2004 s'havia proposat –sense èxit– fer pagar un euro per cada visita mèdica.

Què vol dir el copagament i a quins interessos respon? En essència significa que els “pacients” de la sanitat pública, convertits en “usuaris”, abonin una part del cost dels serveis sanitaris que utilitzin.

Els arguments que sostenen aquesta proposta es fonamenten en l'increment de la despesa sanitària (9% anual els darrers anys), provocat per diversos factors, com l'envelliment de la població, el seu increment (la població espanyola ha passat de 40 a 46 milions d'habitants en molt poc temps), o els costos dels nous fàrmacs i de les noves tecnologies mèdiques. Ens diuen que, en aquestes circumstàncies, el sistema sanitari és insostenible i que cal que els “clients” (un altre terme que evoca clarament el caire mercantilista de la relació) han de contribuir “més”. De quina manera? Doncs, de moment s'insinua el cobrament de determinades prestacions com ara pagar pels trasllats, pels menjars i d'altres serveis quan s'està hospitalitzat o pels medicaments dels pensionistes de rendes més elevades (ara els no pensionistes ja abonem el 40%).

La qüestió és que no s'està proposant un copagament sinó un pagament per serveis. Només cal llegir les declaracions dels empresaris d'asseguradores, mútues i hospitals privats del sector sanitari que recolzen la decisió de forma entusiasta: “No val només

apujar impostos..., s'ha de plantejar el tema del copagament”, diuen. Això sí, en funció de la renda, com si fos possible realitzar-ho. A més a més, com que el “taló d'Aquil·les” del sistema públic de salut són les cues, tots aquells que tenen una pòlissa privada, al “no fer ús de la sanitat pública” i per tant evitar que aquesta es col·lapsi, “haurien de rebre estímuls fiscals de l'Administració”. Es a dir, rebaixar-los els impostos. Quin cinisme!

La salut és un dret humà. No podem tolerar cap tipus de mercadeig en aquest tema. No hem d'acceptar pagar “més”, ja que la salut és un dret que considerem inalienable i universal, que ja estem pagant amb els nostres impostos via Pressupostos Generals. Per tant **ningú n'ha de fer un negoci** i s'ha de rebutjar qualsevol fórmula de desviació de recursos públics a la sanitat



privada (com ja s'està fent ara a base d'externalitzar serveis com radiografies, anàlisi clíniques, ...etc.)

Estem gaudint d'una Sanitat Pública de qualitat, però aquesta és encara molt millorable. El camí no és el copagament sinó la racionalització de la despesa farmacèutica (més genèrics, quantitats de medicació més ajustades...), l'increment de les partides dels Pressupostos Generals que s'hi dediquen (8'1% del PIB a Espanya enfront del 8'9% de mitjana de la U.E. dels 15), l'educació sanitària de la població (més medicina preventiva), etc. Caldrà passar d'un sistema centrat en la

petició de serveis sanitaris a un altre que atengui les necessitats de la salut. ■



L'objectiu del copagament és dissuasori (moderar la petició de serveis més que no pas recaptatori) diuen les autoritats sanitàries. Les estadístiques demostren que és un mal camí. França, la inventora del copagament, segueix sent la que més medicaments i serveis sanitaris consumeix.